

Arrest

nr. 86 412 van 28 augustus 2012
in de zaak RvV XXX

In zake: XXX

Gekozen woonplaats: XXX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 6 februari 2004 het Rijk binnen en diende op 17 augustus 2011 een tweede asielaanvraag in. Op 27 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U beweert de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Hawadle-clan (Hawadle < Abdi Yusuf < Urgala). U werd op 25 december 1965 geboren te Dinsor. U woonde steeds in de stad Dinsor en in het nabijgelegen dorp Miisra. Uw vader is Hawadle, maar u hebt hem nooit gekend. Uw moeder is Dabarre (Digil < Dabarre < Waaq Bara). U groeide bij haar en de Dabarre-clan in Dinsor op. In 1994 trouwde u met M. Z. H. (Shekhal < Reer Qudub). Jullie kregen 4 kinderen: H., M., R. en S.. In 2003 verliet uw vrouw Somalië

vanwege de algemene onveilige situatie. Ze vertrok samen met uw stiefdochter Z. en ging in Londen wonen. Eind augustus verliet u eveneens Somalië vanwege de algemene onveilige situatie. Uw kinderen bleven achter. U reisde via Syrië en Griekenland. Op 14 september en 22 oktober 2003 werden uw vingerafdrukken genomen in Griekenland. U reisde verder naar België waar u op 9 februari 2004 asiel aanvraag. Uit schrik voor een repatriëring naar Griekenland wachtte u de behandeling van uw asielaanvraag in België echter niet af en reisde u naar het Verenigd Koninkrijk, waar u uw vrouw vervoegde. Op 10 december 2004 vroeg u er asiel aan onder de naam J. A. S.. Eind 2004 werd u echter door het Verenigd Koninkrijk gerepatriëerd naar Griekenland. U verbleef er 1 maand en ging vervolgens terug naar België, waar u 3 maanden verbleef. Intussen werd in april 2005 in Londen uw dochter S. A. geboren, die u echter nooit gezien hebt. Eveneens in april 2005 besloot u terug te keren naar uw kinderen in Somalië. U gebruikte hiervoor een vals Ethiopisch paspoort. U leefde samen met uw kinderen in Dinsor en Miisra. In 2011 ontving u echter bedreigingen van Al Shabaab. Ze dwongen u bepaalde zaken te verkopen in uw winkel. Uw kinderen werden ook gevraagd om lid te worden van Al Shabaab. Uw kinderen konden ook niet school gaan. Bovendien vreesde u dat uw dochter uitgehuwelijkt zou worden. Omwille van al deze redenen besloot u samen met uw kinderen uw land te verlaten. Op 1 juli 2011 hebt u met uw 4 kinderen H., M., R. en S. Somalië verlaten. Een smokkelaar regelde de trip. Eerst gingen jullie met de auto naar Nairobi. Vervolgens namen jullie het vliegtuig naar België. Jullie kwamen op 15 augustus 2011 aan in België en vroegen 2 dagen later asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u documenten neer waaruit blijkt dat op 2 februari 2011 aan genaamde M. Z. H. en haar kinderen Z. I. A. en S. A. A. een verblijfsvergunning voor het Verenigd Koninkrijk werd toegekend na regularisatie wegens lang verblijf.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de door u ingeroepen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan de bedenking gemaakt worden dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten.

Ten eerste laat uw geografische kennis over uw regio van herkomst: de stad Dinsor en het nabijgelegen dorp Miisra in het bijzonder en Somalië in het algemeen, te wensen over. Op de vraag naar omliggende dorpen van Dinsor en Miisra geeft u 7 namen van dorpen, namelijk Rahole, Oofica Aan, Bultu, Gomoow, Dhato, Nurka en Raytada Abaqa (gehoor CGVS, p.11,12 + notities bijgevoegd bij gehoorverslag). In de informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, is echter enkel Rahoole terug te vinden als een omliggend dorp van Dinsor en Miisra. Daarenboven bent u ook niet in staat om deze dorpen te situeren ten opzichte van Dinsor en Miisra (gehoor CGVS, p.12), wat opmerkelijk is aangezien u er volgens uw verklaringen van 1965 tot 2003 en van 2005 tot 2011 steeds woonde (gehoor CGVS, p.7), vaak heen en weer reisde tussen Miisra en Dinsor (gehoor CGVS, p.7) en ook vaak naar Baidabo en Mogadishu reisde (gehoor CGVS, p.7,8). Als u gevraagd wordt welke dorpen er tussen Dinsor en Missra liggen duurt het in eerste instantie lang voor u hierop kunt antwoorden. Vervolgens geeft u opnieuw dezelfde dorpen die u eerder gaf (gehoor CGVS, p. 12 + notities bijgevoegd bij gehoorverslag). U weet niet wat Mecca Boqol en Bug betekenen (gehoor CGVS, p.15). Nochtans zijn dit volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan het administratief dossier) respectievelijk een regionale luchthaven in Dinsor en een bergketen nabij Dinsor. Wanneer u vervolgens een lijst van 18 omliggende dorpen van Miisra en Dinsor wordt voorgelezen, weet u slechts bij 6 ervan dat het dorpen zijn. Bij slechts 4 ervan weet u ook enige uitleg te geven over deze dorpen (gehoor CGVS, p.16,17). U verklaart deze gebrekkige kennis aan de hand van het feit dat u niet weet of deze plaatsen in de Somalische taal of in het Dabarre dialect gespeld zijn. Zo legt u uit dat Allenta in de Somalische taal 'bladeren' betekent en in het Dabarre dialect 'ram' betekent (gehoor CGVS, p.15,17,21). Hiermee overtuigt u niet. Er werd u bij aanvang van het voorlezen met de lijst van woorden verteld dat het ging om een lijst met plaatsnamen, wijknamen, clannamen en zaken die iets te maken hebben met Dinsor en Miisra (gehoor CGVS, p. 15). Bovendien is Allenta de naam van een dorp tussen Dinsor en Miisra (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Het feit of dit nu 'bladeren' of 'ram' betekent doet hierbij dan ook niet ter zake. Daarnaast raakt uw opmerking dat de opgegeven woorden niet door een Dabarre geschreven zijn en u dus benadelen (gehoor CGVS, p.15) kant noch wal aangezien u zelf eerder verklaarde dat u uw secundair onderwijs afwerkte in de Somalische taal (gehoor CGVS, p. 11) en tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde de tolk Somalisch zeer goed te begrijpen (gehoor CGVS, p. 2,21)

Ten tweede laat uw socio-politieke kennis over uw regio van herkomst te wensen over. Op de vraag wie de controle had over Dinsor sinds de start van de burgeroorlog in 1991 tot vandaag, antwoordt u onder andere dat de regering van Abdiqassim er kwam na de Rahanweyn Resistance Army. Dat vervolgens de Unie van de Islamitische Rechtbanken (hierna UIR) overnamen, vervolgens de regering van Abdullahi Yusuf en tenslotte Al Shabaab (gehoor CGVS, p.13). U weet echter niet wanneer de regering van Abdiqassim de controle verkreeg over Dinsor en verklaart dat het misschien was toen u niet in het land was (gehoor CGVS, p.13), waarmee u de periode tussen 2003 en 2005 bedoelt. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan het dossier) blijkt echter dat de regering van Abdiqassim gevormd werd in het jaar 2000. Wanneer u gevraagd werd wanneer de UIR de controle kregen over Dinsor verklaarde u dat u het niet weet, bezig was met uw eigen dingen en geen interesse hebt voor die dingen (gehoor CGVS, p.14). Hiermee overtuigt u niet: het bezig zijn met eigen dingen en geen interesse hebben voor politiek is nog geen afdoende verklaring voor onwetendheid over ingrijpende socio-politieke veranderingen in uw woonomgeving. Later herstelt u zich in zekere mate en stelt u dat de UIR en de regering er waren in 2006 en 2007 (gehoor CGVS, p.14). Wanneer u gevraagd werd wanneer Al Shabaab naar Dinsor kwam, antwoordt u dat Al Shabaab voortkwam uit de UIR, waarmee u de vraag ontweek. Wanneer de vraag opnieuw gesteld werd, antwoordt u dat u het niet weet en er niet mee bezig was (gehoor CGVS, p.14). Hiermee overtuigt u niet: het bezig zijn met eigen dingen en geen interesse hebben voor politiek is nog geen afdoende verklaring voor onwetendheid over ingrijpende socio-politieke veranderingen in uw woonomgeving. U weet ook geen enkele naam van lokale leiders van Al Shabaab te noemen (gehoor CGVS, p.15). U weet ook niet wie Abdi Hayi Noor en Sheikh Abdurahman Mire Matan zijn (gehoor CGVS, p.18). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan het dossier) blijkt echter dat dit recente leiders van Al Shabaab uit Dinsor zijn. Wanneer u verder gevraagd wordt naar wegblokkades in en rond Dinsor verklaart u dat die er altijd waren tijdens de periode 2005 tot 2011. Op de vraag of Al Shabaab iets deed aan deze blokkades, antwoordde u dat ze samenwerkten met de mensen die blokkades opwierpen (gehoor CGVS, p.20). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan het dossier) blijkt echter dat Al Shabaab in 2009 alle wegblokkades tussen Dinsor en de Idaale dorpen verwijderde, 6 mannen oppakte en hen veroordeelde. Op de vraag of er tussen 2005 en 2011 een bomaanslag geweest is in Dinsor antwoordde u dat er rond 2008 iemand van Al Shabaab stierf, maar dat u zijn naam niet weet (gehoor CGVS, p.20). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan het dossier) blijkt echter dat Abdi Hayi Noor, een commandant van Al Shabaab gewond raakte bij een bomaanslag in Dinsor in april 2010 en dat dit de eerste explosie was die plaatsvond in Dinsor sinds het vertrek van de Ethiopische troepen. Zoals hierboven gemeld bleek u genaamde Abdi Hayi Noor echter niet te kennen (gehoor CGVS, p.18), wat vreemd is aangezien de aanslag op deze persoon een belangrijk nieuwsfeit leek te zijn in Dinsor.

Op basis van bovenstaande informatie dient geconcludeerd te worden dat uw socio-politieke kennis over uw regio van herkomst te wensen overlaat. Daarnaast kan op basis van bovenstaande gegevens ook geconcludeerd worden dat geen geloof gehecht kan worden aan uw verblijf in Somalië tussen 2005 en 2011. U verklaarde dat u in 2005 vanuit België terugkeerde naar Somalië en er verbleef tot 2011. Het leek weinig plausibel dat u in 2005 vrijwillig naar Somalië teruggekeerd zou zijn, gezien de precaire situatie in het land. Bovendien legde u geen documenten neer om uw reis vanuit België naar Somalië in 2005, uw verblijf in Somalië van 2005 tot 2011 of uw terugreis van Somalië naar België te bewijzen. Uw, hierboven beschreven, gebrekkige kennis over belangrijke gebeurtenissen in Dinsor en omgeving tussen 2005 en 2011 bevestigt het vermoeden dat u de Somalische nationaliteit niet bezit.

Ook enkele belangrijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij het CGVS op 14 maart 2012 en uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) op 16 december 2011 tonen de ongeloofwaardigheid van uw relaas aan. Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde u dat uw vrouw M. Z. H. tot de Shekhal clan behoort. U bevestigde dit toen u gevraagd werd of u hier zeker van was (gehoor CGVS, p.5,6). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u bij de DVZ vermeldde dat ze tot de Reer Hamar-clan behoort (zie samenstelling van de familie, punt 7: echtgenote), antwoordde u dat ze Shekhal is, maar bij de Reer Hamar woont. Op de vraag waarom u op de DVZ vertelt dat uw vrouw een Reer Hamar is, terwijl ze eigenlijk tot de Shekhal behoort, antwoordt u dat mensen denken dat u een Dabarre bent en dat voor uw vrouw hetzelfde geldt (gehoor CGVS, p.6) U bedoelt hiermee dat mensen denken dat ze een Reer Hamar is. Hiermee verklaart u echter niet waarom u bij de DVZ vertelde dat uw vrouw een Reer Hamar is, terwijl ze eigenlijk een Shekhal is. De vaststelling dat u bij de DVZ en het CGVS uw vrouw indeelde bij een andere clan is bevreemdend gezien het belang van clankennis in de Somalische samenleving. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, blijkt dat in de Somalische samenleving genealogische afstammingslijnen aan kinderen aangeleerd worden vanaf een zeer jonge leeftijd en patriarchale afstamming tot in de details mondeling wordt doorgegeven. Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde u dat uw vrouw M. Z. H. in Dinsor geboren werd (gehoor CGVS, p. 6). Toen u

geconfronteerd werd met het feit dat u bij de DVZ vermeldde dat ze in Mogadishu geboren werd (zie samenstelling van de familie, punt 7: echtgenote), antwoordde u dat ze van Dinsor is en dat u niet waarom er bij DVZ Mogadishu geschreven stond. Hiermee overtuigt u niet, aangezien u zich bij de DVZ aan de hand van uw handtekening akkoord verklaarde met de inhoud van punt 7: echtgenote, samenstelling van de familie. Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde u dat u 20.000\$ betaalde aan de smokkelaar om in 2011 met uw 4 kinderen naar België te komen (gehoor CGVS, p.10). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u in de verklaring bij de DVZ vermeldde dat u 15.000\$ betaald had (ziep. 4, pt 34), antwoordde u dat u al uw geld uitgegeven had. Opnieuw overtuigt u niet aangezien u zich bij de DVZ aan de hand van uw handtekening akkoord verklaarde met de inhoud van de vragenlijst die door de DVZ werd ingevuld.

Daarnaast is er het feit dat u op 9 februari 2004 een eerste keer asiel aanvraag in België, maar het land vroegtijdig verliet en zo de Belgische asielinstanties nooit de kans gaf uw asielmotieven te bestuderen (zie o.a. gehoor CGVS, p.9). Dit wijst op een gebrek aan belangstelling voor de door u opgestarte procedure.

Verder vroeg u op 10 december 2004 asiel aan in het Verenigd Koninkrijk onder de naam J. A. S. en probeerde u zo de asielinstanties bewust te misleiden (zie o.a. gehoor CGVS, p.9). Uit alle voorgaande opmerkingen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering de Somalische nationaliteit te bezitten. Uw kennis van het land dient immers in de eerste plaats te worden afgetoetst aan uw kennis van uw onmiddellijke leefomgeving. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het feit dat u uw verklaringen in de Somalische taal hebt afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Somalische nationaliteit, omdat de Somalische taal niet alleen in Somalië zelf wordt gesproken maar eveneens in een aanzienlijk deel van de buurlanden van Somalië, zoals Djibouti, Ethiopië en Kenia (zie informatie in administratief dossier). Het feit dat u de Somalische taal spreekt doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling over de ongeloofwaardigheid van uw Somalische nationaliteit.

Tenslotte legde u documenten neer waaruit blijkt dat genaamde M. Z. H. in 2011 een verblijfsvergunning kreeg in het Verenigd Koninkrijk. U beschikt echter over geen enkel document om aan te tonen dat deze vrouw effectief uw echtgenote zou zijn. Bovendien blijkt uit de door u neergelegde documenten dat genaamde M. Z. H. in 2011, ofwel 8 jaar na haar aankomst in het Verenigd Koninkrijk, een verblijfsvergunning kreeg ten gevolge van een regularisatie wegens lang verblijf. Men kan hieruit dan ook niet besluiten dat deze persoon internationale bescherming zou hebben gekregen omwille van een 'gegronde vrees voor vervolging' of van een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade'. Bovendien dienen neergelegde documenten, om enige waarde te hebben, gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen hetgeen, in casu, totaal niet het geval is. Bijgevolg hebben deze door u neergelegde documenten geen toegevoegde waarde voor uw dossier. Tenslotte beschikt u over geen enkel document dat uw eigen identiteit, de identiteit van uw 4 kinderen, uw nationaliteit of uw vluchtroute zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52, §2, 57/6, 2de lid, 57/7 *ter* en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('vreemdelingenwet'), artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.3. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. Verzoeker volhardt in zijn Somalische nationaliteit en in zijn afkomst uit Dinsor en voegt ter ondersteuning bij het verzoekschrift een geboortecertificaat dat werd uitgereikt door de Somalische ambassade in België op 20 mei 2012. Volgens het geboortecertificaat werd verzoeker geboren te Dinsor op 25 december 1965. Verzoeker stelt dat er geen twijfel over de authenticiteit van het attest bestaat en gezien elke staat soeverein bepaalt wie haar onderdanen zijn, dient er redelijkerwijze aangenomen te worden dat verzoeker wel degelijk de Somalische nationaliteit heeft en afkomstig is van Dinsor. Hij vervolgt dat twijfel over nationaliteit de beoordeling ten gronde niet in de weg mag staan. Hij besluit dat de tegenpartij hoogstens twijfel had kunnen weerhouden maar zeker niet tot de bedrieglijkheid of ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen had

kunnen besluiten. Verwerende partij had aldus verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen en moeten toekennen.

3.3. In navolging van een overweging dienaangaande uit de Kwalificatierichtlijn (Kwalificatierichtlijn, considerans 15) en van de aanwijzingen van de UNHCR-proceduregids (UNHCR Proceduregids, § 87) verwijst het begrip “nationaliteit” naar het staatsburgerschap en dus naar de band tussen een individu en een bepaalde staat. Internationale verdragen kunnen geen aanleiding geven tot het bevestigen, laat staan tot het toekennen, van een nationaliteit wat uitsluitend tot de nationale rechtsorde behoort (zie artikel 1 van het Verdrag van Den Haag nopens zekere vragen betreffende de wetsconflicten inzake nationaliteit, 12 april 1930, B.S. 13 augustus 1939). De Belgische wetgever heeft op grond van artikel 144 van de Grondwet de bevoegdheid om uitspraak te doen over nationaliteitsvraagstukken uitdrukkelijk toebedeeld aan de hoven en rechtbanken, zodat de Raad op dit punt zonder rechtsmacht is. Deze vaststelling mag er echter niet toe leiden dat het onderzoek naar de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt. Aangezien de bewijslast rust op verzoekende partij komt het haar toe de Raad gegevens aan te reiken om te bepalen ten aanzien van welk land de asielaanvraag dient te worden beoordeeld (RvV 24 juni 2010, nr. 45 396 AV).

3.4. Het is vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst, vooral in het geval er geen enkel overtuigend identiteitsdocument voorligt (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden Somalische afkomst en herkomst geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hierbij wordt zowel rekening gehouden met het specifieke profiel van de asielzoeker als met de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Voor zover een kandidaat-vluchteling geen identiteitsdocumenten neerlegt –zoals bij het nemen van de bestreden beslissing het geval was– moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen.

In casu heeft verzoeker initieel geen identiteitsdocumenten neergelegd. De Commissaris-generaal heeft verzoeker de mogelijkheid geboden zijn identiteit en herkomst aan te tonen met een doorgezet en gericht gehoor. Uit het administratief dossier kan slechts blijken dat verzoekers kennis met zijn beweerde directe, visuele leefwereld en met de heersende regimes, krijgsheren en groeperingen, danig ontoereikend is, dat geen geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde afkomst uit Somalië. Immers indien verzoeker in Dinsor en Miisra woonde vanaf zijn geboorte (1965) tot hij achtendertig jaar was (2003) en opnieuw tussen de leeftijd van veertig (2005) en zesenvertig jaar (2011), dan kan niet worden aangenomen dat hij nagenoeg onbekend blijft met de fysische en sociopolitieke omgeving en geen kennis heeft over grote gebeurtenissen zoals de bombardementen en ontploffingen of de aanwezigheid van buitenlandse hulporganisaties (zie objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Zoals de commissaris-generaal moet de Raad vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt uit Somalië afkomstig te zijn. Verzoeker onderneemt in huidig beroep geen pogingen om de vaststellingen van de commissaris-generaal met betrekking tot zijn ontoereikende kennis te ontkrachten of te weerleggen. Derhalve blijft de vaststelling dat verzoeker onbekend is met zijn beweerde regio van herkomst onverminderd overeind.

3.5. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de aan de verweernota toegevoegde “*Subject Related Briefing “Somalië” “Authenticiteit documenten uitgereikt na 1991”*” blijkt dat Somalië na 1991 in totale chaos verviel en naast de staatsinstellingen, alle gebouwen werden vernield tijdens de burgeroorlog alsook alle archieven en registers van de burgerlijke stand. Geen documenten konden worden uitgereikt na 1991, noch konden de identiteitsdocumenten die vóór 1991 werden uitgereikt, worden geactualiseerd in Somalië. Na 1991 kwam een grote vluchtelingenstroom op gang naar de buurlanden van Somalië. Aldus leven sedert meer dan twintig jaar honderdduizenden Somaliërs buiten hun land en is het redelijk te veronderstellen dat indien ze niet geregistreerd werden als vluchteling door de nationale autoriteiten of de UNHCR of (verblijf)documenten verkregen op basis van hun (van hun ouders) oude identiteitsdocumenten, ze in hun gastland buiten Somalië alsnog documenten verkregen over de wijzigingen in hun burgerlijke staat, geboortes, overlijdens en mogelijk over hun dagelijkse professionele activiteiten. Evenmin kan worden uitgesloten dat, zoals ook in België, menig Somaliër intussen via naturalisatie een andere nationaliteit werd toegekend. Aangezien verzoeker geen verblijf in Somalië aantoont, is aldus niet aannemelijk dat hij geen gegevens kan aanbrengen over zijn voorbije zesenvertig jaar en zich beperkt tot de nieuw neergelegde documenten van de Somalische ambassade te Brussel.

3.6. Verzoeker houdt echter voor dat het geboortecertificaat van 20 mei 2012 van de Somalische ambassade in België, een *“heel ander licht werpt op zijn asielrelaas en zijn geloofwaardigheid en de vaststellingen van de Commissaris-generaal herleidt tot kleine inconsistenties”*. Hij legt bijkomend ter terechtzitting een originele elektronische identiteitskaart voor en een origineel paspoort alsook originele geboortecertificaten van de vier kinderen die in België verblijven. Alle stukken werden uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel. Verzoeker citeert uit de *‘Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims’* van de UNHCR en meent dat hij op basis van zijn verklaringen in het kader van zijn asielaanvraag aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan.

3.6.1. Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). Hetzelfde geldt voor de nota over de bewijslast van het UNHCR. Hoe dan ook, verzoeker gaat er ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten enkel bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat aangebrachte elementen onwaar, onjuist of vals zijn. Het behoort immers tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de aangebrachte stukken zonder van valsheid te moeten betichten, bewijswaarde te weigeren wanneer ze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Voorts dient te worden benadrukt dat documenten slechts één element vormen in het beraad van een asielrelaas en de waarde ervan gewogen wordt binnen het geheel van de feiten in het administratief dossier en het verzoekschrift waaronder de verklaringen en documenten van de asielzoeker en de toegevoegde objectieve (landen)informatie. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat hij niet louter identiteitsdocumenten dient neer te leggen, maar dat hij tevens aannemelijk moet maken dat ze waarachtig en betrouwbaar zijn.

3.6.2. Uit de door verwerende partij aangebrachte informatie kan een lucratieve privéhandel in Somalische documenten blijken in de buurlanden van Somalië. Voorts blijkt dat Somalië in de ‘Corruption Perceptions Index’ op rang 182 komt van de door de niet-gouvernementele organisatie ‘Transparency international’ 182 onderzochte landen en dus als het meest corrupte land ter wereld wordt gerangschikt. Ook de documenten uitgereikt door de Somalische ambassades werden onderzocht door meerdere EU landen waaronder België en het Verenigd Koninkrijk maar ook door onder meer Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast een lucratieve privéhandel in Somalische documenten, het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten. De beoordeling van de bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten dient dan ook met passende voorzichtigheid te gebeuren.

3.6.3. De verzoekende partij betwist niet dat de Somalische ambassade in België niet over familieregisters en individuele registratiegegevens beschikt, maar meent ter terechtzitting dat deze buitenlandse administratieve instantie op eigen wijze de identiteit/nationaliteit van de documentaanvrager controleert. Verzoekende partij geeft hierbij geen nadere toelichting over hoe of op welke basis zij identiteitsdocumenten kon verkrijgen op de Somalische ambassade, noch kan uit de door de ambassade uitgereikte documenten zelf blijken op welke wettelijke basis de thans neergelegde identiteitsdocumenten werden uitgereikt.

Verzoekende partij werd ter terechtzitting op dit punt gehoord. Verzoeker licht nader toe dat hij na het invullen van een formulier werd gehoord door de ambassadeur. Uit de door verzoeker aangebrachte informatie over dit interview met de ambassadeur kan niet blijken dat enig diepgaand, laat staan ernstig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers ware identiteit. Slechts zes eenvoudige vragen werden gesteld (*“wat is uw geboorteplaats, wie is de chef van Dinsor, waar is de regio, wat is de bevolking, waarvoor staat de regio bekend, en welke personen kent u die ook van Dinsor afkomstig zijn?”*) waarop verzoeker zich met gemak kon voorbereiden, te meer nu deze vragen ook gesteld werden op het CGVS en hij deze toen niet of ontoereikend kon beantwoorden. Aldus blijkt uit het CGVS-verhoor dat verzoeker onder meer de leiders van Dinsor, noch de omgeving van Dinsor kende en hij vermoedelijk bij de ambassadeur wel voorbereid was op deze vragen. Verzoeker situeerde bij zijn tweede asielaanvraag Miisra verkeerdelijk in een ander district (Baidawa) van Bay (zie Dienst Vreemdelingenzaken 16 december 2011). Overigens stelt verwerende partij terecht dat de commissaris-generaal zich voor zijn oordeel gesteund heeft op een merkkelijk nauwkeuriger, langer en vollediger gehoor, hem vele eenvoudige bijkomende vragen werden gesteld over evidente kenmerken van Dinsor en Miisra zodat verzoeker makkelijker zijn herkomst had kunnen aantonen, wat niet het geval was.

3.6.4. Het komt de Raad niet toe te speculeren over de werkelijke verblijfplaats(en) van verzoeker nu hij geen bekendheid aantoonde met Dinsor en Miisra en dus evenmin aannemelijk maakte dat hij in Somalië opgroeide vóór de burgeroorlog. Voorts aangezien verzoeker al meerderjarig was vóór de burgeroorlog en hij volledig middelbaar onderwijs heeft gevolgd, is het redelijk aan te nemen dat hij over identiteitsdocumenten beschikte, wat hij ontkende (gehoor p. 8).

3.7. Het is een vaste praktijk van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de kwaliteit van de voorgelegde identiteitsdocumenten zowel naar vorm als inhoud te onderzoeken. De Raad heeft er bij de beoordeling van de bewijswaarde van documenten herhaaldelijk op gewezen dat indien de voorgelegde documenten geen vormelijke gebreken vertonen, zij niettemin geen bewijswaarde kunnen worden toegekend indien ze falen naar inhoud.

Daargelaten bijkomend de vraag kan gesteld worden of het aan de geaccrediteerde medewerkers van de Somalische ambassade toekomt om te oordelen over de toekenning of de intrekking van de Somalische nationaliteit, dient aldus te worden besloten dat indien niet wordt betwist dat de door verzoeker neergelegde documenten werden uitgereikt door een bevoegd ambtenaar op de Somalische ambassade en in de vereiste vorm werden opgesteld en gewaarmerkt, ze wel zijn aangetast door ernstige inhoudelijke gebreken. Immers aangezien verzoeker niet kan aantonen, noch aannemelijk maken, dat hetgeen hij heeft verklaard aan de ambassadeur over zijn geboorte en verblijf in Somalië waar is, noch dat zijn verklaringen enigszins werden gecontroleerd, kan aan de inhoud van deze identiteitsdocumenten geen bewijswaarde worden toegekend.

3.8. Dit klemt *in casu* te meer gezien het gemak waarmee verzoeker zijn identiteit wijzigt en gezien de incoherente verklaringen over de identiteit van zijn beweerdde echtgenote en zijn kinderen. De commissaris-generaal stelde terecht vast dat verzoeker onverzoenbare verklaringen aflegde inzake de clan en geboorteplaats van zijn echtgenote, dewelke de Raad bijtreedt. In het administratief dossier wordt immers niet enkel bevestigd dat M. Z. H. in Mogadishu is geboren (*Travel Document UK* van M. Z. H., *Residence Permit UK* van M. Z. H., overnameverzoek eerste asielaanvraag), maar hieruit blijkt tevens dat hun beweerdde vier eerste gezamenlijke kinderen (en de eerste dochter A. Z. I van M. Z. H.) allen in Mogadishu werden geboren (geboren in 1995, 1996, 1999 en 2000, zie overnameverzoek eerste asielaanvraag en *Travel Document UK* van A. Z. I. en *Residence Permit UK* van A. Z. I.), hetgeen klemt met verzoekers verklaringen dat hun beweerdde vier eerste gezamenlijke kinderen zijn geboren in respectievelijk 1997, 1998, 2002 en 2003 in Miisra (zie inschrijving kinderen), dan wel Dinsor (verklaring DVZ 16, Formulier van samenstelling van familie, gehoor p. 7). Verzoekers toelichting dat hij zijn naam wijzigde om zijn verblijf in Griekenland te verbergen kan niet verklaren waarom hij drie verschillende geboorteplaatsen opgeeft voor zijn kinderen, noch een andere clanherkomst en geboorteplaats voor zijn beweerdde echtgenote. Ten slotte kan verzoeker niet toelichten waarom M. Z. H. geen familiehereniging aanvraagt in het Verenigd Koninkrijk indien de vier in België zijnde kinderen van verzoeker ook de kinderen zijn van M. Z. H.. Verzoekers bewering dat hij kan aantonen dat het in 2005 in Londen geboren kind S. A. zijn DNA kenmerken draagt, kan niet in de weg staan dat ook M. Z. H. moet kunnen aantonen dat de vier kinderen die bij verzoeker wonen in België haar DNA kenmerken dragen. Verzoeker kan ter terechtzitting niet toelichten waarom hij nagelaten heeft voor deze kinderen een definitieve oplossing te zoeken bij hun beweerdde moeder in het Verenigd Koninkrijk terwijl de kinderen in een onzekere situatie verkeren in België en de vrouw na regularisatie wel een verblijfsvergunning voor onbepaalde duur heeft verkregen in het Verenigd Koninkrijk omwille van haar langdurig verblijf.

Verzoeker toont dan ook niet aan waar de vier kinderen zijn geboren en opgegroeid, noch wie hun moeder is of haar nationaliteit. Dit klemt te meer nu volgens verzoeker op de ambassade geen vragen werden gesteld over deze kinderen. Aldus gebeurde de nationaliteitstoekenning van de kinderen louter op basis van verzoekers beweringen over hemzelf.

3.9. Aldus concludeert de Raad dan ook dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de voorgelegde geboortecertificaten, identiteitskaart en paspoort aangezien niettegenstaande hun vormelijke correctheid, ze naar inhoud falen nu niet de minste garanties worden geboden dat de daarin voorkomende gegevens correct zijn, opgesteld werden op basis van een transparant beleid, of zelfs vaststaande richtlijnen laat staan wettelijke procedures. Dit wordt althans niet aangetoond.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker werpt op dat op geen enkel moment in de bestreden beslissing enig motief wordt weergegeven waarom geen subsidiaire bescherming aan verzoeker wordt toegekend.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, en hij zich geheel steunt op dezelfde elementen die aan de basis liggen van zijn asielrelaas, wordt niet aannemelijk gemaakt dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Wat artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet betreft, benadrukt de Raad dat verzoeker geen band aantoonde met Somalië en zoals uit bovenstaande blijkt kan evenmin geloof gehecht worden aan de inhoud van de neergelegde identiteitsdocumenten. De Raad kan enkel besluiten dat verzoekers Somalische afkomst uit de regio van Dinsor en Miisra niet is aangetoond en dat dientengevolge evenmin aannemelijk is gemaakt dat zijn vraag om subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen ten opzichte van de situatie in Somalië.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreft de inwerkingtreding van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Daar verzoekers asielaanvraag ook ten opzichte van het subsidiaire beschermingsstatuut werd afgewogen, ziet de Raad niet in hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn. Derhalve wordt dit middel niet gegrond aangevoerd.

4.5. Verzoeker vroeg in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

5. De overige argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

5.1. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK